

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h55' sáng thứ Tư ngày 20/10/2021.

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 679

LO BUỒN KHIẾN CHO NGƯỜI TA GIÀ

Suốt nhiều năm trong quá trình phiên dịch, tôi thấy Hòa Thượng giảng Kinh thuyết pháp ở khắp mọi nơi Ngài đều rất hoan hỷ. Ngài không mong cầu bất cứ thứ gì cho bản thân, mà chỉ lo nghĩ cho chúng sanh. Chúng ta luôn bất an, phiền não vì trong đời nhân xử thế tiếp vật hàng ngày, chúng ta toàn lo được lo mất, lo thành lo bại, lo hơn lo thua. Những nỗi lo đó làm cho chúng ta không vui.

Hòa Thượng nói: ***“Cả đời tôi không mong cầu bất cứ thứ gì, chỉ cho đi không cầu đền đáp”***. Lúc không có ngoại tài thì Ngài cho đi nội tài, giảng Kinh thuyết pháp, chia sẻ cho người. Nội tài là trí tuệ, năng lực của chính mình. Ngài hàng ngày cho đi, không mong cầu cho nên niềm vui bất tận. Chúng ta muốn có sự an vui bất tận đó thì chúng ta cố gắng tập cho đi.

Mấy tháng nay, trong tình hình dịch bệnh giãn cách xã hội, gần như ngày nào tôi cũng cho tặng, cho nội tài và ngoại tài. Vì vậy tâm tôi an vui, không lo buồn. Tôi nhớ nhất câu nói này của Hòa thượng: ***“Người ta tranh danh đoạt lợi, chỉ có pháp tòa họ không tranh. Tôi chỉ cần pháp tòa”***. Ngài đi giảng ở mọi nơi, nhiều người cúng dường, Ngài đều để lại toàn bộ những cúng dường đó cho thường trụ ở nơi đó. Họ nhận được cúng dường nhiều thì họ tổ chức, bố trí mọi việc càng tươm tất hơn. Tất cả sự cúng dường Ngài không ngó, không xem, đều để hết lại cho thường trụ.

Cái người ta tranh giành mà mình cũng tranh dành thì chắc chắn có phiền não. Hòa Thượng nói: ***“Tôi chỉ cần pháp tòa, đây là thứ mà mọi người không cần”***. Khi Hòa Thượng đến giảng Kinh, nhiều người đến xin quy y. Ngài nói: ***“Cái vị phải quy y với thường trụ ở đây”***. Hòa Thượng nói: ***“Pháp duyên của tôi rất thù thắng. Tôi đến giảng, tôi không quy y cho mọi người. Tôi không nhận một đồng nào của bất cứ ai. Nếu chúng ta nhận tiền cúng dường, chúng ta nhận Phật tử quy y thì lần sau người ta không mời mình đến. Vậy thì đoạn pháp duyên rồi”***.

Đợt trước, một ngày tôi cũng đi chia sẻ 3 ca theo lời mời của họ. Tôi học tập Hòa Thượng. Tôi không nhận cúng dường, tất cả đều để lại cho thường trụ. Tôi còn tặng quà cho mọi người. Có lần tôi đi giảng ở Nam Định, họ không biết nên gửi tôi phong bì cúng dường. Tôi bảo mấy chú đưa tiền vào Tam Bảo. Người trụ trì ở đó hỏi: ***“Có phải Thầy Vọng Tây không biết sài tiền không?”***. Thật ra, đó mới là biết cách sài tiền. Sau đó, họ mời tôi đến

giảng vài lần nữa. Về sau, tôi thấy đồng tu ở ở quá xen tạp. Họ mời quá nhiều người đến giảng, có quá nhiều cách tu khiến đồng tu bị rối tâm, tâm quá dao động. Sau đó tôi không đến đó nữa vì tôi không muốn mang đến cho họ thêm một cách tu để họ thêm rối tâm. Ở miền Tây cũng như vậy, người ta tiếp nhận quá nhiều pháp tu nên không nhất tâm tu hành.

Những nơi Hòa Thượng giảng Kinh thuyết pháp, họ tu bố đẹp đẽ khang trang. Hòa Thượng chỉ cần nhận thấy người ta khởi ý muốn tranh giành, chưa nói ra thành lời thì Ngài liền ra đi. Ngài nói: **“Người ta giành thì mình nhường. Người ta giành nữa thì mình nhường nữa. Người ta tiếp tục giành nữa thì mình tiếp tục nhường”**. Theo tôi được biết, Ngài đã ra đi 5 – 6 lần như vậy. Cả cuộc đời của mình, Ngài chỉ nhường cho nên Ngài hoan hỉ, tự tại, an vui, không có phiền não. Ngài hiểu rằng: **“Thân này sanh lão bệnh tử không thể giữ được thì vật chất bên ngoài càng không thể giữ được”**. Ngài **“nhìn được thấu, buông được xuống”**. Chúng ta không **“nhìn được thấu, buông được xuống”** cho nên bị dính mắc, phiền não.

Phật dạy: **“Phàm sở hữu tướng, gia thị hư vọng”**. Tất cả những gì có hình tướng đều là giả.

“Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn bào ảnh”. “Bào” là bọt nước, “ảnh” là sấm chớp, vừa lóe lên thì liền mất luôn.

Chúng ta cho đi nhưng tâm còn luyến tiếc. Tôi cũng có sự trải nghiệm này. Khi tôi trồng rau để tặng mọi người, lúc cắt rau, ý niệm đầu tiên khởi lên là: **“Rau non, rau ngon thì mình ăn, phần nhiều hơn để mình ăn”**. Khi ý niệm đó vừa khởi lên, tôi liền cắt đứt ý niệm đó bằng hành động dành phần rau tươi ngon hơn, nhiều hơn để dành tặng mọi người.

Hòa Thượng nói: **“Nhìn được thấu, buông được xuống”**. Phải nhìn được thấu thì mới buông được xuống. Vật ngoài thân mà chúng ta còn không buông được thì làm sao buông được vật dính chặt vào ta! Chúng ta phải xả bỏ sạch trơn, còn dính mắc thì còn chướng ngại. Chúng ta tưởng chừng mình đã xả rồi, tưởng mình đã buông được rồi nên tâm an. Hôm trước con gái của tôi gọi điện cho tôi hai lần nên tôi cảm thấy bất an. Người khác gọi điện thì tôi không có tâm khẩn trương như vậy. Tôi nhận ra tâm mình còn sự phân biệt chấp trước.

Hòa Thượng nói: **“Lo buồn nhiều, ưu tư nhiều khiến cho người ta già đi. Càng về già, những lo buồn của chúng ta càng nhiều, phiền não vọng tưởng càng nhiều thì chúng ta càng nhanh già. Chúng ta lực bất tòng tâm, nên cảm thấy bất an”**. Ngài lâu già đi vì lúc nào cũng an vui. Người ta lo lắng sự già nua, lo lắng bệnh khổ, lo sợ cái chết. Họ càng lo lắng thì càng nhanh lão hóa, càng nhanh chết. Cho nên việc gì cần làm thì chúng ta làm ngay, làm cho trọn vẹn, làm cho viên mãn, không lo buồn, khi nào cần ra đi thì ra đi. Tâm cảnh như vậy thì an vui tự tại.

Hôm qua tôi ghé thăm các trang web và cảm thấy rất hoan hỉ. Trang **tinhhongphapngu.com** có hàng nghìn lượt xem, trang **nhidonghocphat.com** được trình bày ngày càng chuyên nghiệp, chuyên đề 1200 đề tài đã được đăng lên youtube hơn 700 đề tài. Chúng ta đã đi qua hơn một nửa chặng đường của 1200 đề tài. Cho nên việc gì cần

làm, nên làm thì chúng ta phải làm ngay, không chần chừ. Từ việc gần đến việc xa, nhất là những việc làm vì người khác, giúp đỡ người khác thì chúng ta phải làm ngay. Việc đáng làm vào buổi sáng thì ta làm ngay vào buổi sáng. Việc đáng làm vào buổi chiều thì ta làm ngay vào buổi chiều. Việc đáng làm vào buổi tối thì ta làm ngay vào buổi tối. Biết đâu chúng ta nằm xuống rồi ra đi bất cứ lúc nào.

Hòa Thượng nói: **“Sự chuyển hóa già nua đến rất nhanh. Một người hân hoan vui vẻ thì ít già nua. Muốn hân hoan vui vẻ, không có phiền não thì chỉ cho đi không có mong cầu”**. Người ta “vung tay quá trán” cho nên có nhiều nỗi lo lắng. Tôi ngày nào cũng trồng cả trăm gốc cây giống cho nên ngày ngày tôi đều có rau để cất mang đi cho mọi người. Tôi trồng cây liên lục, rau tiêsp nối nhau phát triển không ngừng. **Chúng ta làm những việc trong khả năng của mình, trong tầm tay của mình thì không có phiền não. Chúng ta muốn làm những việc ngoài khả năng của mình, ngoài ra chúng ta lại mong cầu nhiều cho nên nhiều phiền não**. Hôm nay chúng ta có 3 đồng thì cho đi 3 đồng, ngày mai có 3 đồng thì chúng ta lại cho đi 3 đồng. Như vậy thì không có phiền não.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta đem mọi ưu tư, vướng bận, phiền não xả bỏ hết. Chúng ta xả bỏ hết thì an vui, lâu già. Người chân thật học Phật đem tất cả phân biệt vọng tưởng chấp trước xả hết thì tâm của họ thanh tịnh. Khi tâm thanh tịnh thì pháp hỉ sung mãn. Khi pháp hỉ sung mãn thì người đó khỏe mạnh, sống lâu. Người chân thật học đạo nhất định được pháp hỉ sung mãn. Khi bạn có pháp hỉ thì trong nội tâm sản sinh ra niềm an vui, tâm địa thanh tịnh, bạn cảm thấy rất tự tại và an lạc”**.

Chúng ta học tập, tu học Phật pháp nhưng cảm thấy mệt mỏi vì chúng ta chưa có được pháp hỉ. Ta niệm Phật mà cảm thấy mệt mỏi vì ta chưa có được pháp hỉ. Ta nhắm mắt nghe bài hát mà ta thích nhất, chân đập theo nhạc thì rất vui. Hòa Thượng nói: **“Pháp hỉ là một dưỡng chất rất tốt cho thân tâm của chúng ta. Bạn ngày ngày có pháp hỉ thì sức khỏe rất tốt, bạn sẽ không bệnh, không già”**. Đây là Ngài chia sẻ tâm cảnh của mình. Có người hỏi: **“Vì sao lúc nào Ngài cũng hoan hỉ như vậy?”**. Hòa Thượng trả lời: **“Tôi hoan hỉ vì tôi chỉ cho đi. Cả đời tôi là một mảng chân thành”**.

Hòa Thượng nói: **“Người xưa nói, người có nhiều lo buồn dính mắc thì nhanh già mua, dễ dàng sinh bệnh vì thân tâm không thanh tịnh. Bạn phải biết được rằng tu tâm thanh tịnh quan trọng đến dường nào! Người xưa nói: Người gặp việc vui thì tinh thần sáng khoái, chúng ta phải tạo ra cho mình niềm vui”**.

Chúng ta cứ tặng quà cho mọi người thì chúng ta sẽ rất vui. Tôi trồng nhiều loại rau, làm giá thủy canh, giá thơm phức. Tôi thu hoạch liên tục, mang đi cho liên tục. Người tặng quà còn vui hơn người nhận quà. Cách đây 15 năm, tôi đã nói một lời hứa: **“Bây giờ tôi không có tiền, anh bán rế cho tôi mảnh đất này. Sau này tôi có tiền, tôi sẽ tìm đến anh”**. Tôi đã tìm đến họ và tặng họ một món tiền trong lúc họ đang khó khăn. Tôi cảm ơn họ vì họ vẫn còn sống để tôi có cơ hội thực hiện lời hứa của mình. Họ rất vui và cảm động.

Hòa Thượng nói: **“Đây là lợi ích thiết thực đến bản thân chúng ta. Chúng ta phải biết tu tâm thanh tịnh quan trọng đến dường nào! Mỗi ngày chúng ta an vui, tinh thần phấn chấn, vui vẻ sáng khoái không lo luôn thì sẽ lâu già. Đây là bí quyết không bệnh, ít già, an vui”**.

Người ta cho rằng chúng ta phải chuyển đổi tế bào gốc vì tế bào gốc lâu ngày đã bị ô nhiễm. Chúng ta không cần quán chiếu hơi thở để chuyển đổi tế bào gốc theo cách mà họ hướng dẫn. Chúng ta không cần tiếp nhận sự truyền năng lượng từ người khác. Nếu người truyền năng lượng có tâm thanh tịnh thì việc truyền năng lượng mới có kết quả. **Chúng ta hàng ngày “vô ngã vị tha” thì tế bào bệnh tế bào xấu ác sẽ chuyển đổi. Chúng ta xả bỏ dần những tập khí xấu của bản thân, đó mới là sự chuyển đổi tế bào một cách tốt nhất.**

Hòa Thượng chốt lại: **“Nếu bạn muốn không già, không bệnh thì nhất định phải buông xả mọi thứ, tâm mới an vui”**.

Bài học hôm nay, tôi đọc đến câu nào cũng đều liên tưởng đến hình ảnh của Hòa Thượng và nụ cười của Ngài. Ngài nói đến tâm cảnh của chính mình. Ngài ngày ngày an vui, không lo buồn. Ngài cả đời tam bát quán, không quản tiền, không quản người, không quản việc. Không quản việc không phải là không có việc. Ngài thực hiện rất nhiều việc Phật sự. Ngài đến nhiều quốc gia để giảng Kinh thuyết pháp. Việc tổ chức, trừ bì là việc của người khác. Ngài an vui không gì bằng, lúc nào cũng tận tâm, tận lực, chỉ nói những điều cần nói. Chúng ta không an vui thì chúng ta luôn sợ được sợ mất. Chúng ta nói những điều không cần nói.

Thầy Trần nói: **“Trong tất cả các bài pháp mà Hòa Thượng giảng, bạn lấy bất cứ một đĩa nào ra để đọc, để xem thì đều thấy trong đó luôn có pháp giải, pháp hành. Tâm của Ngài đã viên mãn, đều là lời nói chân thật”**. Trong Kinh Phật có câu: **“Tâm tròn đầy thì tất cả đều tròn đầy”**. Chúng ta tâm méo mó cho nên không có pháp hỉ sung mãn, tâm không được an vui.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!